

MINISTRANTSKO SVJEDOČENJE

(materijali za susrete ministranata – 2024.)

UVOD

Ministrant je pozvan u župnoj zajednici služiti s određenom zadaćom, kako i sam naziv službe govori. Latinska riječ „ministrare“ znači služiti. Ministrant je sudionik bogoslužja – posebnog slavlja u čast samome Bogu. Bili u neposrednoj blizini Božjoj nije samo posebna čast, nego je to i odgovornost. Sveta misa najuzvišenija je molitva koju vjernici mogu prinijeti Bogu. Stoga se od poslužitelja oltara očekuje posebna pozornost i sabranost. Zato ministrant pažljivo prati odvijanje obreda, moli se sabrano, dostojanstveno i pobožno se vlada. Ministrantovo vladanje treba poticati vjernike na molitvu. Njega odlikuje: revnost za slavu Božju, poslušnost i poniznost, čistoća duše, strahopoštovanje, urednost i točnost, prijateljstvo i marljivost. On tako postaje hvalospjev bogoslužja samom Bogu.

MINISTRANTSKE DUŽNOSTI I IZVANLITURGIJSKE OBVEZE

- redovito moliti;
- zauzeto sudjelovati na vjeronauku u školi;
- biti pristojan u društvu, na igralištu, u školi...;
- redovito sudjelovati na ministrantskim susretima;
- na vrijeme dolaziti i pripremati se za ministriranje;
- čuvati urednim i čistim ministrantsko ruho;
- poštivati upute i dogovore sa župnikom i voditeljem;
- biti na raspolaganju župi i župniku za suradnju u životu župne zajednice.

LITURGIJSKE OBVEZE

- pobožno pratiti i sudjelovati u liturgiji, moliti i pjevati;
- upoznati crkveni prostor te liturgijsko ruho i posuđe;
- upoznati ministrantsko držanje i kretnje;
- upoznati dijelove euharistije;
- sudjelovati u svečanom ulasku svećenika na početku euharistije;
- pozorno slušati – čitati riječ Božju;
- sudjelovati kod pripreme prinosa darova;
- zvonjenje, priprema kadionice, svjećonoše...;
- aktivno sudjelovanje kod slavlja ostalih sakramenata i obreda.

1. LITURGIJSKI PREDMETI

S posvećenim stvarima i predmetima treba se odnositi s poštovanjem.

Od starine je propisano da se sveto posuđe izrađuje od skupocjene kovine. Danas se to čini drugačije. Uglavnom su to **kaleži** i **plitice** presvućeni vrlo tankim slojem pozlate ili srebra.

Pokaznica ili monstranca je liturgijski predmet u kojem se izlaže Presveti Oltarski Sakrament. To se čini kod euharistijskih procesija, blagoslova ili klanjanja. Radi se o bogato ukrašenoj, u obliku sunca napravljenoj posudi, koja u sredini ima prozorčić, koji se može otvoriti. Unutra je držač u obliku polumjeseca, u koji se stavlja velika hostija.

Oko **oltara** se okupljaju vjernici da bi proslavili euharistiju. Oltar Novog saveza je križ Gospodinov iz kojeg izvire sakramenti vazmenog otajstva. Na oltaru, koji je središte crkve, uprisutnjuje se žrtva križa pod sakramentalnim prilikama. Oltar je također stol Gospodnji, za koji je pozvan narod Božji. U nekim istočnim liturgijama oltar je k tome simbol groba (Krist je uistinu umro i uistinu uskrsnuo).

Ambon (besjedište): »Dostojanstvo Božje riječi traži da u crkvi bude prikladno mjesto za njezino naviještanje, prema kojemu će se, za vrijeme službe riječi, sama od sebe obraćati pozornost vjernika.«

Biskupovo sjedalo (katedra) ili prezbiterovo »treba da označuje službu predsjedanja skupu i ravnanja molitvom«

Križ ukazuje na prisutnost Kristove žrtve. On se uvijek nalazi ili na zidu, da ga sva zajednica može dobro vidjeti ili pored oltara kao procesionalni križ.

Tabernakul ili svetohranište služi za čuvanje Presvete Euharistije. On se nalazi ili na zidu iza glavnog oltara ili negdje sa strane. Pokraj tabernakula u oltarskom prostoru se nalazi „**vječno svjetlo**“, svjetiljka koja uvijek gori u znak stalne Kristove sakramentalne prisutnosti. U tabernakulu se nalazi posuđe u kojem se čuvaju hostije od posljednje mise – **ciborij**. U jednoj maloj posudici, **kustodiji**, čuva se velika hostija za izlaganje u monstranci (pokaznici). U **piksidi** se čuvaju hostije koje se nose bolesnicima. To je jedna vrsta kutijice s poklopčićem, u koju se može staviti više hostija.

Cvijeće spada u oltarski nakit. Ono se daje osobama koje volimo ili kojima smo zahvalni. Upravo te osjećaje imamo prema Isusu na oltaru. Osim njega, tu su i **svijeće**. One mogu, kao i križ, stajati na oltaru ili pored njega. Označavaju Krista uskrsloga i znak su svečanog slavlja.

Oltar se prekriva **oltarskim prekrivačem**. To je jedna vrsta stolnjaka, koji se na Veliki četvrtak poslije svete mise skida u znak žalosti, tako da oltar na Veliki petak ostaje

ogoljen. Uz kalež, posudu za hostije i vrčiće za vino i vodu, upotrebljavaju se i neki platneni rupčići. **Korporal (tjelesnik)** jest više puta presavijeno platno koje se razastre na oltar kod prinosa darova. Radi se o bijelom platnu na kojem se, zbog načina presavijanja, vidi devet kvadratnih polja. Na njemu se, nakon prinosa darova, nalaze posude s hostijama i kalež. **Pala** služi kao poklopac za kalež. **Lavabo-rupčić** kojim svećenik briše ruke nakon pranja, često se miješa s kaležnjakom (purifikatorijem) koji stoji pored kaleža te služi za brisanje i čišćenje kaleža. Od pribora što ga ministrant u pojedinim situacijama mora nositi i pridržati, sigurno poznaš **škropionicu** sa **škropilom (aspergilom)** i **kadionicu** s **lađicom**, u kojoj se nalaze zrnca tamjana. U škropilu se nalazi blagoslovljena voda kojom se blagoslivljaju osobe i predmeti.

Kadionicu nose ministranti na upotrebu svećeniku. Njoj pripada lađica iz koje se uzimaju zrnca tamjana i stavljaju na užareni ugljen u kadionicu. O tome se govori već u psalmima: „Nek mi se uzdigne molitva kao kad pred lice tvoje.“ Drukčije značenje tamjana možemo otkriti u Matejevu evanđelju 2,11: Mudraci su donijeli Isusu zlato, tamjan i dragocjenu pomast smirnu. Time su mu iskazali štovanje kao kralju, Bogu i velikom svećeniku. Tamjan je znak bogočašćenja. Kada se tamjan upotrebljava u liturgiji, onda to ima sljedeće značenje: Pri svečanom ophodu upotreba tamjana znači: ulazimo u kuću Gospodnju koja je kuća molitve. Nek se naša molitva poput kada uzdigne Bogu i neka mu bude mila. Kada se obilazi oko oltara kadeći ga, to znači: ovaj oltar postavljen je na službu Velikog Svećenika. Neka se sviđi Bogu ono što se ovdje prinosi. Tamjan se upotrebljava i za vrijeme sprovoda, da bi se okadilo mrtvo tijelo. Time se želi pokazati da je i umrlo „prebivalište“ djece Božje dostojno časti. Jer, kao što kaže sv. Pavao: „Tijelo vaše hram je Duha Svetoga.“

Sigurno ti je poznato značenje **oltarskog zvonca**, odnosno gonga, kao i crkvenih zvona. Svojim zvukom žele označiti da počinje nešto što je dostojno posebnog navještaja. Zbog toga i u našem vremenu, kada svi imamo satove, zvona i dalje trebaju pozivati na službu Božju. Susret, na čiji početak ona upozoravaju, i dalje ostaje nešto posebno.

Knjige: Tijekom mise koriste se samo dvije knjige: **biblijska čitanja (lektionari)** i **misal**. Uz te knjige, upotrebljavaju se još knjiga **Sveopće molitve vjernika**, knjiga oglasa iz života župe, obrednici za pojedine obrede i dr.

Zvona: Većina crkava na svojim tornjevima ima zvona; neke nove crkve imaju zvučnike koji imitiraju zvona i dobro se čuju. Zvona podsjećaju i pozivaju na službu Božju. Preko dana redovito tri puta zvone i podsjećaju na lijepi „Anđeoski pozdrav“ nebeskoj Majci. U slučajevima ukopa oglašavaju da se jedan član župe preselio u nebesku domovinu, a tijekom su procesije ili nekih svečanih ophoda njihovi veseli tonovi pojačavaju svečanost trenutka. U nekim će župama kod krštenja oglasiti da je župna zajednica obogaćena za novog člana.

2. LITURGIJSKO RUHO

Poslužitelji kod oltara, svećenici i ministranti, a negdje i čitači i pjevači, za vrijeme bogoslužja imaju svoje liturgijsko ruho. Na taj način žele ukazati na službu koju obnašaju za vrijeme liturgijskog slavlja, ali i pridonijeti samoj svečanosti slavlja. Nadalje, bojama liturgijskog ruha ukazuje se na liturgijsko vrijeme ili ističu pojedini blagdani i svetkovine. U tom smislu liturgijske boje prate crkvenu godinu i pojedine svetkovine i blagdane.

Bijela boja znak je radosti, svjetla i čistoće. Liturgijsko ruho te boje uzima se u vazmenom (uskrsnom) i božićnom vremenu, na Gospodnje blagdane i blagdane Majke Božje, anđela i svetih.

Crvena boja označava duh ljubavi, vatre, krvi, snage i Duha Svetoga. Ona se upotrebljava na Cvjetnicu, Veliki petak, na Duhove i na blagdane mučenika.

Zelena je boja radosnog iščekivanja i plodnosti. Ona se nosi najviše u vremenu „kroz godinu“.

Ljubičasta je pokornička boja. Ona dolazi do izražaja u vrijeme došašća i korizme. Također se uzima u misama za pokojnike i kod slavlja sprovoda.

Svećenička liturgijska odjeća

Za vrijeme mise svećenik nosi sljedeću odjeću.

Alba je bijela haljina koja seže do gležnjeva. Ona potpuno obavija svećenika te podsjeća na kršteničku haljinu. Ujedno, alba je dio liturgijskoga ruha koji je zajednički svim liturgijskim službenicima.

Štola je uski komad posebno sašivenog platna koji se stavlja preko ramena i znak je svećeničke ili đakonske službe. Đakon stavlja štolu na malo drugačiji način nego svećenik - preko jednog ramena i vezuje je na boku.

Amikt je pravokutno platno s vrpcama pomoću kojih ga svećenik ovija oko vrata.

Cingulum je pojas koji služi za vezanje albe. U nekim albama danas je već ušiven ovaj pojas.

Misnica je dio liturgijskog ruha koji se, kao i štola, izrađuje u različitim liturgijskim bojama, ovisno o blagdanima i liturgijskom vremenu. Starije misnice znaju imati neke posebne rukotvorine ili pozlate. Bile one bogato ukrašene ili od običnijeg materijala, njihova namjena i važnost ostaje ista. Ona je najnaglašeniji i najprepoznatljiviji dio ruha.

Osim mise, svećenik predvodi i druga liturgijska slavlja: vjenčanja, ukope, procesije, blagoslove. U tim prigodama nosi se i nešto drugačije liturgijsko ruho. **Roketa** je bijele boje, obično ukrašena vezom ili čipkom, s većim otvorom oko vrata. Svojom bjelinom

također podsjeća na kršteničku haljinu. **Pláš** ili **pluvijal** nosi se kod svećanih blagoslova ili u procesiji.

Latinska riječ **pluvijal** - kišna kabanica – tako naglašava kako se bogoslužje i pobožnosti, prilikom kojih se koristi plašt kao liturgijska odjeća, često događaju na otvorenom.

Velum ili **oplećak** je komad podužeg, obično ukrašenog ili izvezenog platna koji upotrebljava svećenik kod blagoslova s Presvetim Oltarskim Sakramentom.

Reverenda ili **talar** (habit kod redovnika) je svećenička „haljina“ crne ili neke druge boje (ovisno o redovničkom redu) koju svećenici ili redovnici nose preko građanske odjeće te na nju oblače liturgijsko ruho. Reverenda je prepoznatljiva po nizu dugmadi, a redovnički habit prema pojasu s tri čvorića", koja označavaju tri redovnička zavjeta (siromaštvo, poslušnost i čistoću).

3. LITURGIJSKE KNJIGE

Bogoslužje se ne može zamisliti bez biblijskih tekstova koji sačinjavaju službu riječi. Postoji bliska povezanost Božje riječi i euharistije. Crkva je uvijek častila Božju riječ i euharistijsko događanje. Isto tako, kod podjeljivanja sakramenata potrebno je naviještanje riječi jer su to sakramenti vjere koja se iz Božje riječi rađa i njome hrani. Vjernici se hrane na stolu Božje riječi i na stolu Tijela Kristova. Ono što se u riječi čita i navješćuje, u liturgijskim se znakovima nudi i događa. Misno slavlje je liturgija - bogoslužje iz dva dijela: služba riječi i euharistijska služba. Liturgijske knjige, iz kojih se naviješta riječ Božja, trebaju pobuđivati svijest da je tu prisutan Bog koji sada govori svom narodu. One moraju biti prikladno urešene i lijepe, jer su simboli i znakovi većih vrednota. Zato će svećenik i poslužitelji oltara uvijek paziti na urednost liturgijskih knjiga. Njima se moramo služiti s dužnim poštovanjem i brigom. Riječ Božja preko liturgijskih knjiga dobiva svoj konkretni vidljivi život u zajednici vjernika. Božji glas, dakako, ne možemo čuti, kao ni glas Isusa Krista. Bog upućuje svoju riječ preko glasnika. Liturgijski čitač izabrani je posrednik i prenositelj Božje riječi i njegove poruke. Ponekad je i ministrant (stariji) u službi čitanja; ako i nije, dobro je da se zna snalaziti u liturgijskim knjigama. Ministrant je aktivni sudionik bogoslužja i dobro je ako se može samostalno snalaziti u liturgijskim knjigama. Kako bi bio od veće koristi svom svećeniku pri slavljenju liturgije, treba svladati osnovnu liturgijsku pismenost. Liturgijska pismenost pretpostavlja poznavanje i upotrebu svih liturgijskih knjiga, obrednika i pomagala koja se koriste u bogoslužju. Lekcionari su zasebne knjige koje sadrže liturgijska (misna) čitanja. Sastavljeni su od zbirki odlomaka iz Svetog pisma, koji se čitaju u misnom bogoslužju. Izabrani biblijski tekstovi prilagođeni su prigodama i vremenu liturgijske godine: svagdanja, nedjeljna, blagdanska, svetačka, adventska, korizmena i uskrсна. Prije misnoga slavlja lekcionar, u kojem su vrpcom označena

čitanja, stavi se na ambon i ostaje zatvoren dok ga čitač neposredno prije naviještanja Božje riječi ne otvori. Prikladno je da se čitanja u liturgiji navješćuju iz jedne knjige, osim evanđelja, koje se u nedjeljnim i svečanim slavljinama naviješta iz evanđelistara. Nije prikladno s ambona čitati biblijska čitanja koristeći materijale za liturgijsku pripravu, npr. listić ili slično.

Rimski misal jest knjiga koja ima svoje posebno značenje i mjesto u slavljenju mise. Njome se služi samo svećenik i ona se nalazi pred njim na oltaru ili na posebnom stalku. Rimski misal sadrži sve molitve koje se izgovaraju u misi. Crvenom bojom tiskana su slova koja služe kao objašnjenja, napomene ili uputstva, a crnom bojom dijelovi koji se čitaju ili mole. Pjevani dijelovi imaju uz tekst i gregorijanske note.

Nedjeljna čitanja sadržana su u tri sveska – A, B, C – i predviđaju tri čitanja: prvo iz Starog zavjeta, drugo iz Apostola (poslanice ili Otkrivenje) i treće čitanje iz Evanđelja. Poslije prvog čitanja slijedi pjevanje ili čitanje Psalma. Nedjeljna su čitanja usklađena prema tematskim cjelinama; povezujući iste teme iz Starog i Novog zavjeta. Svaki svezak nedjeljnih čitanja sadrži: vrijeme došašća, božićno, korizmeno, vazmeno vrijeme, vrijeme kroz godinu i svetkovine Gospodnje „kroz godinu“. Godina 2024. godina je B.

Svagdanja čitanja nalaze se u tri sveska. Svesci za svagdanja čitanja imaju tri odlomka (iz Starog zavjeta, apostola i evanđelje), a obično se čitaju dva (Evanđelje obavezno i jedno iz Staroga ili Novoga zavjeta). Između čitanja uzima se pripjevni psalam, a prije Evanđelja poklik *Aleluja* (ili u vrijeme korizme *Slava tebi, Kriste Bože, kralju slave vječite*, ili sl.). Za što lakše snalaženje, prvo čitanje, koje se čita u neparne godine, označeno je trokutićem (tri stranice = 3 = neparni broj = neparna godina), a drugo čitanje, za parne godine, označeno je rombićem (četiri stranice = 4 = parni broj = parna godina). Godina 2024. parna je godina.

Sveopća molitva ili molitva vjernika sastavni je dio euharistijskog slavlja. Obrazac molitve vjernika ima uvod, prošnje i zaključnu molitvu. Uvod i zaključak izgovara predsjedatelj slavlja, a prošnje đakon ili netko od čitača ili poslužitelj – ministrant. Čitava zajednica vjernika potvrđuje svoju molitvu zazivom nakon svake prošnje ili molitvom u šutnji, te nakon zaključne molitve odgovorom „Amen“. Među bogoslužnim knjigama možemo i naći posebno izdane zbirke „Molitve vjernih“, „Sveopće molitve vjernika“ (za nedjelje, svetkovine, blagdane i posebne dane) i „Sveopće molitve vjernika – svagdani“.

4. DUHOVNI ŽIVOT – POBOŽNOST

Poslužitelj oltara, koji je tako često u doticaju sa svetinjama, treba biti pobožan, to zahtijeva njegova služba. Već samim time što je ministrant, treba prednjačiti u pobožnosti. Jedan vid je i molitva.

Kada srce moli

Ima različitih načina na koje možeš moliti. Molitva može biti osobna, nutarnja, iz duše, ili molitva srca. Moliti možeš zajedno s drugima kada obavljaš ministrantsku dužnost. Neki običavaju zatvoriti oči i moliti srcem. Na taj način odvajaju se od svijeta i sami govore s Bogom. Oči i uši kao da su isključene, a prozori naše duše zatvoreni. Sva je pažnja usmjerena Gospodinu koji prebiva u našem srcu. Tako možemo moliti svoju jutarnju i večernju molitvu, ili zahvalu iza pričesti. Ovakav unutarnji razgovor s Bogom nužan je i potreban oblik molitve. Ministrant se treba vježbati u ovom načinu. Molitva srca velika je milost u kojoj se treba vježbati i za koju treba moliti. Ima i drugih oblika molitve. Kad ministriraš, teško ćeš na ovakav način moći s Bogom razgovarati. Zašto? Jer na mnogo stvari treba misliti i pratiti svetu misu.

Aktivna molitva, molitva otvorenih očiju i ušiju

U ovakvoj molitvi molitelj se ne ograđuje od izvanjskog svijeta. On nastoji da ga Bogu diže sve što čuje, vidi, dodiruje i što god čini. On moli kada gleda oltar, kalež, tabernakul, svijeće... On moli kada izgovara glasno misne molitve, gromko pjeva, kada stoji ili kleči. Ove vanjske stvari ne „smetaju“ ga, štoviše, one mu pomažu da žarče moli. To je molitveni način liturgije tako da što zdušnije sudjeluje. Liturgija je najuzvišenija molitva koju čovjek može prinijeti Bogu. Obredi i sv. mise, i sakramenata i drugih pobožnosti pružaju nam razne oblike molitava. Stoga Crkva njeguje liturgiju i želi da i ministranti u toj skladnoj pjesmi dadnu svoj obol. Tako ministranti i tu nalaze svoju pravu pobožnost.

Posluživanje je molitva

Kod posluživanja ministrant može biti mlak i bezvoljan, a može biti pravi molitelj. Kada nosi vrčice s vinom i vodom, misli kako se i on prikazuje kao žrtveni dar Bogu. „Primi, Gospodine, ove darove! Dajem ti svoje srce i sve što imam!“ Kad god poklekne, nije to samo obična kretnja tijela, već tom kretnjom Bogu govori: „Klanjam ti se veliki i silni Bože!“ Tako moli čitav čovjek, i tijelo i duša. Sve što činiš neka to ne bude samo naizgled, samo tijelom, nego neka to prati srce, razmišljaj da i to što činiš može biti molitva. Stoga je važno razumjeti bogoštovne čine, shvatiti njihovo značenje i izvršavati ih pobožna srca. Tako će pravi ministrant uvijek iznova učiti o liturgiji, simbolima, crkvenom posuđu, ruhu...

Zahvala poslije svete mise

Svećenik je rekao „Idite u miru!“, odgovorili smo: „Bogu hvala!“, svijeće na oltaru su pogašene, ali sveta misa time nije završena, nego se nastavlja u mom životu. „Ti, Bože, želiš da moje misli, riječi, moj rad i odmor, upravo sve što činim, odražava žrtvu, kod koje sam smio posluživati. Daj mi milost da danas tvoga Sina tako nasljedujem i tako živim kako to dolikuje Božjem djetetu i bratu Isusa Krista. Daj, da te radosna srca hvalim svojim riječima i djelima. Po istom Kristu, tvome Sinu, Gospodinu našem. Amen!“

Bog nas poziva na svetost

To je naš cilj i konačni smisao za kojim težimo. Naš zemaljski život bio bi promašen bez ostvarivanja kršćanskog ideala svetosti. Svaki vjernik pozvan je da životnim svjedočenjem bude dionik posvećenja sebe i svijeta. Na svetost nisu pozvani samo odrasli, već je mogu ostvariti i odvažni dječaci. U prvim kršćanskim vremenima mnogi su dječaci i mladići, poput svetog Tarzicija, svoju svetost dokazali i mučeništvom. To su junaci vjere, kojima se divimo i preporučujemo u molitvama. Velik se postaje veličinom i plemenitošću duše, a ne veličinom tijela. Poziv na svetost upućuje nam sâm Isus: „Budite sveti kao što je svet Otac vaš nebeski.“ Uzor svetosti imamo prvo u Bogu, Isusu i svecima. Takvu svetost pokušaj ostvariti, dragi ministrantu, u svojoj ministrantskoj službi, kao i cijelim svojim životom. Ministrantsko služenje koje nije začinjeno barem klicom svetosti gubi svaki smisao i značenje. Isus voli i cijeni svete dječake, posebno uz svoj oltar. Oni su ukras ne samo ovozemaljske crkve, već i vječne Crkve u nebu.

Ideal svetosti

On ti se može učiniti dalekim i neostvarivim. Kako postati svet s tolikim sklonostima na grijeh, koje nas bez prestanka muče? Putevi zla su ugodni i široki, dok su putevi dobra opori i teški. Svi su se sveci susreli s tim problemima, osjećali su žalac grešnih ugodnosti i teškoće u vršenju dobra. Borba za svetost borba je za ostvarenje dobra u nama i oko nas, a odbacivanje zla.

Veličina svetaca

Ona se nalazi u njihovu nastojanju da svoje mane i slabosti preobraze u vrline i kreposti. U onome u čemu su, kao obični ljudi, bili slabi, oni su upornim radom i odricanjem postali veliki. I najveći grešnik može postati svetac. Primjer nam je sv. Augustin. On je do svoje tridesete godine živio razvratnim i sablažnjivim životom. Sam je to napisao u svojim Ispovijestima: „Još kao dijete bio sama veliki grešnik.“ Nakon obraćenja Augustin postaje jedan od najvećih svetaca naše Crkve. Biti svet Božji je dar i plod tvoga zalaganja. Bog nas je iz ljubavi stvorio, ali naša vječna sreća ovisi o nama i našem trudu oko svetosti. Poziv na svetost trajna je obveza svakog kršćanina, a posebno onih koji su tako blizu oltara, ministranata.

5. SVETCI ZAŠTITNICI MINISTRANATA, DJECE I MLADIH

5.1. SVETI TARZICIJE

Bilo je to u rano kršćansko doba, za vrijeme prvih progona kršćana. Svećenik je u katakombama služio sv. misu. Nakon što je rekao na koncu: „Idite u miru“; obrati se prisutnima i upita: „Tko bi od vas htio odnijeti svete hostije našoj braći zatvorenicima?“ Dječak imenom Tarzicije istupi pred svećenika. On je već dugo sanjao kako bi učinio nešto veliko za Boga. No, videći njegovu mladost, svećenik je oklijevao. On je za ovaj pothvat očekivao odvažnog starijeg muškarca koji bi se mogao prema potrebi i braniti. Međutim, Tarzicije je uporno molio da to bude baš on. Želio je ovim djelom posvjedočiti ljubav prema svome Spasitelju. Odlučnim je glasom povikao: „Pouzđajte se, ja se obvezujem da ću donijeti Isusa, neću zatajiti!“ Smion i odlučan izgled dječaka uvjerali su svećenika da mu povjeri pričest. Stavi je u malu kutijicu i objesi dječaku oko vrata. Tarzicije se uputio rimskim ulicama prema tamnici. Kad je stigao na trg, namjerio se na dječake koji su se igrali. Ovi su ga uporno pozivali da im se pridruži. Tarzicije se opravdavao da žuri i ima svoga posla. Jedan je primijetio da on nešto skriva na prsima. Htjeli su vidjeti po svaku cijenu što on to nosi. Kad je odbio, zločesti nevaljalci bace se na njega. Htjeli su oteti posudicu. On se svom snagom branio. Ta bila je tu najviša svetinja kršćana. Napokon podlegne i sruši se sav u krvi, ali je i dalje rukama čvrsto držao hostije. Uto naiđe stražar i rastjera obijesne dječake. On je, na sreću, bio kršćanin i sakrio je posudicu. Dječak je bio sav izranjen i izdahnuo je na rukama. Umro je kao mučenik za svoga Spasitelja. Nije dopustio da svete tajne pogani obeščaste. Kršćani su ga sahranili kao pravog mučenika za svetu vjeru.

5.2. SVETI DOMINIK SAVIO

Još kao mali dječak sveti Dominik bio je izrazito poslušan svojim roditeljima i redovito molio za njih. Majka Brigita i otac Karlo odgajali su ga u ljubavi prema Bogu i ljudima. Dominik je rastao i svakog dana sve više znao o dobrome Bogu, upoznao ga i sve više molio. Svake je nedjelje bio u crkvi pokraj svog oca. Pratio je misu i pažljivo slušao propovijed. Već s pet godina naučio je ministrirati i posluživao je redovito kod svete mise, a sa sedam godina primio je prvu svetu pričest. Znao je podnositi nepravdu još u osnovnoj školi. 2. listopada 1854. godine Dominik je susreo don Bosca, a nedugo zatim preselio se u Oratorij u Torinu i prikazao svoj život Bogu i nebeskoj Majci. Dominik je bio marljiv učenik, rado je pomagao onima kojima je pomoć bila najpotrebnija: bolesnima, siromašnima, napuštenima. Opominjao je one koji su psovali i činili ružne stvari. Bio je pokretač „Društva Bezgrešne“ te je sastavio pravilnik te Družbe. Vrlo se brzo teško razbolio, ali nije posustao u svojoj vjeri. 9. ožujka 1857. godine prešao je iz ovoga života Gospodinu komu je iskreno služio. Nakon svoje smrti ukazao se prvo svome ocu, a potom i don Boscu. 9. srpnja 1933. Dominik Savio proglašen je časnim slugom Božjim i njegove su kreposti priznate kao herojske. 5. ožujka 1950. proglašen je blaženim, a devet godina kasnije, 12. lipnja 1959. proglašen je svetim.

5.3. CARLO ACUTIS

Blaženi Carlo Acutis svojim je životom dokazao da je i u 21. stoljeću moguće biti svet pored toliko iskušenja. Djeca i mladi posebno ga vole jer je svetac njihovih godina i živio je u 21. stoljeću te im daje primjer kako živjeti kršćanskim životom.

„Krunica je najkraća ljestvica za penjanje na Nebo.”

Carlo Acutis rođen je 3. svibnja 1991. u Londonu od oca Andree Acutisa i majke Antonije Salzano. Nedugo nakon njegova rođenja, obitelj se preselila u Milano.

Od ranog djetinjstva bio je odan štovanju Majke Božje i redovito je molio krunicu u znak privrženosti njoj. Sa sedam je godina primio prvu svetu pričest nakon koje je gotovo svakog dana sudjelovao na svetoj misi, primao sakrament svete pričesti, molio krunicu i klanjao se pred Presvetim Oltarskim Sakramentom. Jednom se tjedno ispovijedao. Prije ili poslije mise neko bi vrijeme provodio u molitvi i duhovnim razmišljanjima ispred tabernakula. Jednom je zapisao: **„Što više primamo euharistiju, to postajemo sličniji Isusu, kako bi na ovoj Zemlji već imali predokus neba.”**

Božji influencer

Spojio je svoju ljubav prema Presvetom Oltarskom Sakramentu i računalima, te je nekoliko mjeseci prije smrti otvorio mrežnu stranicu. Na njoj je objavio dokumentaciju o svjetskim euharistijskim čudima i njihovu katalogizaciju. Istražio je više od 136 priznatih euharistijskih čuda koja su se dogodila tijekom povijesti. Njegova je izložba euharistijskih čuda poslije njegove smrti obišla sve kontinente.

Na internet je gledao kao na jedan od načina širenja katoličke vjere. Također je pomogao svećenicima da izrade internetske stranice za svoje župe.

Njegova majka Antonia rekla je da je njezin sin „smatran računalnim genijem jer je znao logaritme, znao je izrađivati programe i čitati stručne tekstove o tim temama”, no također da je često znao izlaziti noću i dijeliti pokrivače i hranu beskućnicima. Svoju je uštedevinu često darivao beskućnicima i misijama.

„Život je uistinu lijep samo ako smo voljeli Boga prije svega kao svoga bližnjega.”

Međutim, Carlo nije bio ona vrsta mladića koja bi se mogla nazvati „bogomoljcem”. Nije bio zatvoren u vlastite pobožnosti niti je imao kakvih poteškoća pri uspostavljanu odnosa s drugima. Uvijek je bio pun života, smiren, nasmijan, uvijek spreman priskočiti u pomoć i pobrinuti se za druge kao da je to njegova dužnost. Kao i mnogi njegovi vršnjaci volio je nogomet, bicikl, videoigre, računala. Na neki način je zaštitnik digitalnih medija jer pokazuje kako i internet može pomoći na putu osobne svetosti.

Početak listopada 2006. Carlu je dijagnosticiran agresivni oblik leukemije. Njegovo hrabro suočavanje s leukemijom mnoge je uvjerilo kako u njemu ima nešto posebno. Kad bi ga liječnik pitao kako se osjeća, odgovarao bi: „Ima ljudi koji puno više trpe od mene!” Svojoj majci je govorio: „Mama, nemoj se bojati, jer je Isusovim utjelovljenjem život pobijedio smrt. Nema potrebe bježati od smrti jer nas u vječnom životu očekuje nešto posebno. Naš cilj mora biti beskonačan, a ne konačan. Naša domovina je beskrajna. Nebo nas je oduvijek čekalo.“

Do smrti je zadržao duboku pobožnost prema euharistiji. Svoju bolest je prikazao kao žrtvu za papu i svetu Katoličku crkvu. Preminuo je u Monzi u dobi od 15 godina 12. listopada 2006. godine od posljedica leukemije. Godinu dana kasnije objavljena je knjiga o Carlovu životu „Euharistija – moja autocesta za nebo”.

Zaštitnik digitalnih medija

Papa Franjo ga je 5. srpnja 2018. proglasio slugom Božjim dok ga je u njegovo ime kardinal Agostino Vallini 10. listopada 2020. u gornjoj crkvi bazilike sv. Franje Asiškog u Assisiju, proglasio blaženikom.

Spomendan blaženoga Carla Acutisa slavi se **12. listopada**. Zanimljivost je i da je Carlo prvi blaženik ‘milenijalac’, prvi koje je imao Facebook profil i prvi koji je, prema riječima njegove majke, uživao igrajući Pokemone. Papa je tih dana rekao: „Carlo nije upao u zamku” i „znao je koristiti novu komunikacijsku tehnologiju za prijenos Evanđelja, za prenošenje vrijednosti i ljepote.”

„Ne ja nego Bog.”

Acutis nam doista može biti konkretan primjer kako svetost izgleda u 21. stoljeću. Po zagovoru Carla Acutisa ozdravio je, unatoč medicinskim prognozama, od teške bolesti brazilski dječak.

Najpoznatija Carlova misao zasigurno je ona da smo „svi rođeni kao originali, ali mnogi umiru kao fotokopije.” Zato budimo originalni, pokušajmo biti što bolji, trudimo se biti sveti! Carlo nam je primjer pogotovo nama mladima. On je pored svih iskušenja ovoga svijeta uspio živjeti svetim životom. Zašto ne bismo i mi?

Neke od misli novog blaženika, osobito bliskog mladima:

- **„Jedino čega se stvarno trebamo bojati je grijeh.”**
- **„Zašto se muškarci toliko brinu za ljepotu svoga tijela, a onda ih nije briga za ljepotu njihove duše?”**
- **„Kritizirati Crkvu znači kritizirati sebe! Crkva je izdavač blaga za naše spasenje.”**